

DIREKTIVER

RÅDETS DIREKTIV (EU) 2020/284

af 18. februar 2020

om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår indførelse af visse krav til betalingstjenesteudbydere

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 113,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter en særlig lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽³⁾ fastsættes de generelle regnskabsforpligtelser for merværdiafgift (moms) for afgiftspligtige personer.
- (2) Væksten i elektronisk handel («e-handel») letter det grænseoverskridende salg af varer og ydelser til de endelige forbrugere i medlemsstaterne. I denne forbindelse forstås ved grænseoverskridende e-handel leveringer, hvorefter momsen skal betales i én medlemsstat, men leverandøren er etableret i en anden medlemsstat, på et tredjelandssområde eller i et tredjeland. Svigagtige virksomheder udnytter imidlertid e-handelsmulighederne for at opnå urimelige markedsfordele ved at omgå deres forpligtelser vedrørende moms. Hvor princippet om beskatning på bestemmelsesstedet finder anvendelse, fordi forbrugere ikke har nogen regnskabsforpligtelser, har forbrugsmedlemsstaterne behov for passende redskaber til at opdage og kontrollere sådanne svigagtige virksomheder. Det er vigtigt at bekæmpe grænseoverskridende momssvig som følge af visse virksomheders svigagtige adfærd inden for grænseoverskridende e-handel.
- (3) Ved langt de fleste onlinekøb, der foretages af forbrugere i Unionen, gennemføres betalingerne via betalingstjenesteudbydere. Med henblik på at udbyde betalingstjenester råder en betalingstjenesteudbyder over specifikke oplysninger til at identificere modtageren eller betalingsmodtageren i forbindelse med betalingen sammen med nærmere detaljer om betalingsdatoen og -beløbet og den medlemsstat, som betalingen stammer fra, samt om, hvorvidt betalingen blev initieret i den forretningsdrivendes fysiske lokaler. Disse specifikke oplysninger er især vigtige i forbindelse med grænseoverskridende betalinger, hvor betaleren befinder sig i én medlemsstat og betalingsmodtageren i en anden medlemsstat, på et tredjelandssområde eller i et tredjeland. Sådanne oplysninger er nødvendige for, at medlemsstaternes skattemyndigheder («skattemyndighederne») kan udføre deres basale opgaver med at opdage svigagtige virksomheder og kontrollere forpligtelser til at betale moms. Det er derfor nødvendigt, at betalingstjenesteudbydere gør disse oplysninger tilgængelige for skattemyndighederne for at hjælpe dem med at opdage og bekæmpe grænseoverskridende momssvig.
- (4) For at bekæmpe momssvig er det vigtigt, at betalingstjenesteudbydere forpligtes til at føre tilstrækkeligt detaljerede registre over og at indberette visse grænseoverskridende betalinger, der bestemmes som sådanne på grund af det sted, hvor betaleren befinder sig, og det sted, hvor betalingsmodtageren befinder sig. Det er derfor nødvendigt at definere begreberne for det sted, hvor betaleren befinder sig, og det sted, hvor betalingsmodtageren befinder sig, og også midlerne til at identificere disse steder. Det sted, hvor betaleren og betalingsmodtageren befinder sig, bør kun udløse registrerings- og indberetningspligter for de betalingstjenesteudbydere, som er etableret i Unionen, og disse pligter bør ikke berøre de bestemmelser, der er fastsat i direktiv 2006/112/EF og i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 ⁽⁴⁾, for så vidt angår stedet for afgiftspligtige transaktioner.

⁽¹⁾ Udtalelse af 17.12.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ EUT C 240 af 16.7.2019, s. 33.

⁽³⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1).

⁽⁴⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 af 15. marts 2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 77 af 23.3.2011, s. 1).

- (5) Betalingstjenesteudbydere kan ud fra de oplysninger, som de allerede råder over, identificere det sted, hvor betalingsmodtageren og betaleren befinder sig, i forbindelse med de betalingstjenester, som de udbyder, ved anvendelse af en identifikator for betalerens eller betalingsmodtagerens betalingskonto eller andre identifikatorer, som utvetydigt identificerer betaleren eller betalingsmodtageren og angiver det sted, hvor de befinder sig. Når sådanne identifikatorer ikke er tilgængelige, bør det sted, hvor betaleren befinder sig, eller hvor betalingsmodtageren befinder sig, alternativt bestemmes ved hjælp af en forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, som handler på vegne af betaleren eller betalingsmodtageren, og angiver det sted, hvor denne befinder sig, når midlerne overføres til en betalingsmodtager, uden at nogen betalingskonto er blevet åbnet i betalerens navn, når midlerne ikke krediteres nogen betalingskonto, eller når der ikke er nogen anden identifikator for betaleren eller betalingsmodtageren.
- (6) I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽⁵⁾ er det vigtigt, at betalingstjenesteudbyderens forpligtelse til at opbevare og videregive oplysninger om en grænseoverskridende betaling er forholdsmæssig og begrænset til, hvad der er nødvendigt for medlemsstaterne for at bekæmpe momssvig. Endvidere er den eneste oplysning om betaleren, der bør opbevares, det sted, hvor betaleren befinder sig. Med hensyn til oplysninger om betalingsmodtageren og betalingen selv bør det kun kræves, at betalingstjenesteudbydere opbevarer og indberetter de oplysninger til skattemyndighederne, som er nødvendige for, at disse myndigheder kan opdage mulige svindlere og udføre skattekontrollen. Betalingstjenesteudbydere bør derfor kun pålægges at føre registre over de grænseoverskridende betalinger, som formentlig er tegn på økonomisk virksomhed. Indførelsen af et loft, der er baseret på antallet af de betalinger, som en betalingsmodtager har modtaget i løbet af et kalenderkvartal, vil være et tegn på, om disse betalinger blev modtaget som led i økonomisk virksomhed, og hermed udelukke betalinger gennemført af ikkekommercielle årsager. Når et sådant loft nås, vil det udløse registrerings- og indberetningspligter for betalingstjenesteudbyderen.
- (7) Det kan forekomme, at flere betalingstjenesteudbydere er involveret i en enkelt betaling fra en betaler til en betalingsmodtager. Denne enkelte betaling kan medføre flere overførsler af midler mellem forskellige betalingstjenesteudbydere. Det er nødvendigt, at alle betalingstjenesteudbydere, der er involveret i en bestemt betaling, har registrerings- og indberetningspligter, medmindre en specifik undtagelse finder anvendelse. Disse registre og indberetninger bør indeholde oplysninger om betalinger fra den oprindelige betaler til den endelige betalingsmodtager og ikke om mellemliggende overførsler af midler mellem betalingstjenesteudbydere.
- (8) Registrerings- og indberetningspligter bør ikke kun finde anvendelse i tilfælde, hvor en betalingstjenesteudbyder overfører midler eller udsteder betalingsinstrumenter til en betaler, men bør også finde anvendelse i tilfælde, hvor en betalingstjenesteudbyder modtager midler eller indløser betalingstransaktioner på en betalingsmodtagers vegne.
- (9) Forpligtelserne fastsat i dette direktiv bør ikke finde anvendelse på betalingstjenesteudbydere, der falder uden for anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 ⁽⁶⁾. Når betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere ikke befinder sig i en medlemsstat, bør det derfor være betalerens betalingstjenesteudbydere, der er genstand for registrerings- og indberetningspligterne vedrørende grænseoverskridende betalinger. For at registrerings- og indberetningspligterne skal være forholdsmæssige, bør omvendt kun betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere føre registre over disse oplysninger, når både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere befinder sig i en medlemsstat. Med henblik på registrerings- og indberetningspligterne bør en betalingstjenesteudbyder anses for at befinde sig i en medlemsstat, når vedkommendes forretningsidentifikationskode (BIC) eller entydige forretningsidentifikation henviser til denne medlemsstat.
- (10) På grund af den betydelige mængde oplysninger og følsomheden ved disse med hensyn til beskyttelse af personoplysninger er det nødvendigt og rimeligt, at betalingstjenesteudbydere fører registre om grænseoverskridende betalinger i en periode på tre kalenderår for at bistå medlemsstaterne med at bekæmpe momssvig og opdage svindlere. Denne periode giver medlemsstaterne tilstrækkelig tid til at udføre kontrollen effektivt og efterforske mistanke om momssvig eller opdage momssvig.
- (11) De oplysninger, som betalingstjenesteudbydere skal opbevare, indsamles af og udveksles mellem medlemsstaterne i overensstemmelse med Rådets forordning (EU) nr. 904/2010 ⁽⁷⁾, hvori der fastsættes regler for administrativt samarbejde og udveksling af oplysninger med henblik på at bekæmpe momssvig.

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).

⁽⁷⁾ Rådets forordning (EU) nr. 904/2010 af 7. oktober 2010 om administrativt samarbejde og bekæmpelse af svig vedrørende merværdiafgift (EUT L 268 af 12.10.2010, s. 1).

- (12) Momssvig er et almindeligt problem for alle medlemsstaterne, men individuelle medlemsstater har ikke de oplysninger, der er nødvendige for at sikre, at momsreglerne for grænseoverskridende e-handel anvendes korrekt, eller for at bekæmpe momssvig vedrørende grænseoverskridende e-handel. Målet for dette direktiv, nemlig at bekæmpe momssvig, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne hver for sig, hvis der er et grænseoverskridende element, og på grund af behovet for at indhente oplysninger fra andre medlemsstater, men kan på grund af handlingens omfang eller virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (13) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og respekterer de principper, som er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig retten til beskyttelse af personoplysninger. De betalingsoplysninger, der opbevares og videregives i overensstemmelse med dette direktiv, behandles kun af skattemyndighedernes eksperter inden for bekæmpelse af svig inden for grænserne af, hvad der er rimeligt og nødvendigt for at nå dette direktivs mål, nemlig at bekæmpe momssvig. Dette direktiv overholder også reglerne i forordning (EU) 2016/679 og i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 ⁽⁸⁾.
- (14) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725 og afgav udtalelse den 14. marts 2019 ⁽⁹⁾.
- (15) Direktiv 2006/112/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

I afsnit XI, kapitel 4, i direktiv 2006/112/EF indsættes følgende afdeling:

»Afdeling 2a

Generelle forpligtelser for betalingstjenesteudbydere

Artikel 243a

I denne afdeling forstås ved:

- 1) »betalingstjenesteudbyder«: enhver af de kategorier af betalingstjenesteudbydere, som er anført i artikel 1, stk. 1, litra a)-d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 ^(*), eller en fysisk eller juridisk person, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 i nævnte direktiv
- 2) »betalingstjeneste«: enhver af de forretningsaktiviteter, som er anført i punkt 3-6 i bilag I til direktiv (EU) 2015/2366
- 3) »betaling«: med forbehold af de undtagelser, der er omhandlet i artikel 3 i direktiv (EU) 2015/2366, en betalingstransaktion som defineret i nævnte direktivs artikel 4, nr. 5), eller en pengeoverførsel som defineret i nævnte direktivs artikel 4, nr. 22)
- 4) »betaler«: en betaler som defineret i artikel 4, nr. 8), i direktiv (EU) 2015/2366
- 5) »betalingsmodtager«: en betalingsmodtager som defineret i artikel 4, nr. 9), i direktiv (EU) 2015/2366
- 6) »hjemland«: et hjemland som defineret i artikel 4, nr. 1), i direktiv (EU) 2015/2366
- 7) »værtsland«: et værtsland som defineret i artikel 4, nr. 2), i direktiv (EU) 2015/2366

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

⁽⁹⁾ EUT C 140 af 16.4.2019, s. 4.

- 8) »betalingskonto«: en betalingskonto som defineret i artikel 4, nr. 12), i direktiv (EU) 2015/2366
- 9) »IBAN«: IBAN som defineret i artikel 2, nr. 15), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 (**)
- 10) »BIC«: BIC som defineret i artikel 2, nr. 16), i forordning (EU) nr. 260/2012.

Artikel 243b

1. Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbydere fører et tilstrækkeligt detaljeret register over betalingsmodtagere og betalinger i forbindelse med de betalingstjenester, som de udbyder, for hvert kalenderkvartal for at gøre det muligt for de kompetente myndigheder i medlemsstaterne at udføre kontrollen af de leveringer af varer og ydelser, som anses for at finde sted i en medlemsstat i overensstemmelse med bestemmelserne i afsnit V med henblik på at nå målet om bekæmpelse af momssvig.

Kravet i første afsnit finder kun anvendelse på betalingstjenester, der udbydes vedrørende grænseoverskridende betalinger. En betaling anses for at være en grænseoverskridende betaling, når betaleren befinder sig i én medlemsstat, og betalingsmodtageren befinder sig i en anden medlemsstat, på et tredjelandsområde eller i et tredjeland.

2. Kravet, som betalingstjenesteudbydere er underlagt i henhold til stk. 1, finder anvendelse, hvis en betalingstjenesteudbyder i løbet af et kalenderkvartal udbyder betalingstjenester svarende til mere end 25 grænseoverskridende betalinger til den samme betalingsmodtager.

Antallet af de grænseoverskridende betalinger, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, beregnes ud fra de betalings-tjenester, der udbydes af betalingstjenesteudbydere pr. medlemsstat og pr. identifikator, jf. artikel 243c, stk. 2. Hvis en betalingstjenesteudbyder har oplysninger om, at en betalingsmodtager har flere identifikatorer, foretages beregningen pr. betalingsmodtager.

3. Kravet i stk. 1 finder ikke anvendelse på betalingstjenester, der udbydes af en betalers betalingstjenesteudbydere vedrørende enhver betaling, hvis det fremgår af betalingstjenesteudbyderens BIC eller enhver anden forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen og det sted, hvor vedkommende befinder sig, at mindst én af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere befinder sig i en medlemsstat. Betalerens betalingstjenesteudbydere skal ikke desto mindre medtage disse betalingstjenester i den beregning, der er omhandlet i stk. 2.

4. Hvis kravet til betalingstjenesteudbydere i stk. 1 finder anvendelse, skal registre:

- a) opbevares af betalingstjenesteudbyderen i et elektronisk format i en periode på tre kalenderår fra udgangen af kalenderåret for betalingsdatoen
- b) gøres tilgængelige i overensstemmelse med artikel 24b i forordning (EU) nr. 904/2010 for betalingstjenesteudbyderens hjemland eller for værtslandene, når betalingstjenesteudbyderen udbyder betalingstjenester i andre medlemsstater end hjemlandet.

Artikel 243c

1. Med henblik på anvendelsen af artikel 243b, stk. 1, andet afsnit, og med forbehold af bestemmelserne i afsnit V anses betaleren for at befinde sig i den medlemsstat, der svarer til:

- a) IBAN-nummeret på betalerens betalingskonto eller enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betaleren og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig, eller i mangel af sådanne identifikatorer,
- b) BIC-koden eller enhver anden forretningsidentifikationskode, der utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af betaleren, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig.

2. Med henblik på anvendelsen af artikel 243b, stk. 1, andet afsnit, anses betalingsmodtageren for at befinde sig i den medlemsstat, på det tredjelandsområde eller i det tredjeland, der svarer til:

- a) IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto eller enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betalingsmodtageren og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig, eller i mangel af sådanne identifikatorer
- b) BIC-koden eller enhver anden forretningsidentifikationskode, der utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af betalingsmodtageren, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig.

Artikel 243d

1. Det register, som betalingstjenesteudbydere skal føre i henhold til artikel 243b, skal indeholde følgende oplysninger:
  - a) BIC-koden eller enhver forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen
  - b) betalingsmodtagerens navn eller virksomhedsnavn, som det fremgår af betalingstjenesteudbyderens register
  - c) hvis det foreligger, betalingsmodtagerens momsnummer eller andet nationalt skattnummer
  - d) IBAN-nummeret eller, hvis IBAN-nummeret ikke foreligger, enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betalingsmodtageren og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig
  - e) BIC-koden eller enhver forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af betalingsmodtageren, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig, hvis betalingsmodtageren modtager midler uden at have en betalingskonto
  - f) hvis den foreligger, betalingsmodtagerens adresse som den fremgår af betalingstjenesteudbyderens register
  - g) nærmere oplysninger om enhver grænseoverskridende betaling, som er omhandlet i artikel 243b, stk. 1
  - h) nærmere oplysninger om enhver tilbagebetaling, der er identificeret som havende forbindelse med de grænseoverskridende betalinger, som er omhandlet i litra g).
2. De oplysninger, som er omhandlet i stk. 1, litra g) og h), skal indeholde nærmere angivelse af:
  - a) dato og tidspunkt for betalingen eller tilbagebetalingen
  - b) beløb og valuta for betalingen eller tilbagebetalingen
  - c) oprindelsesmedlemsstaten for den betaling, som er modtaget af betalingsmodtageren eller på dennes vegne, bestemmelsesmedlemsstaten for tilbagebetalingen, alt efter hvad der er relevant, og de oplysninger, som anvendes til at bestemme betalingens eller tilbagebetalingens oprindelses- eller bestemmelsessted i overensstemmelse med artikel 243c
  - d) enhver reference, som utvetydigt identificerer betalingen
  - e) hvis det er relevant, oplysning om, at betalingen er initieret i den forretningsdrivendes fysiske lokaler.«

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

Artikel 2

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 31. december 2023 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 1. januar 2024.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. februar 2020.

På Rådets vegne
Z. MARIĆ
Formand
